

So far we've been focusing on the action of הוצאה and the nature of the מלאכה. We are now going to pivot to dealing with the context in which the מלאכה needs to happen, namely the רשויות

As both תוספות and the רמב"ן point out, הוצאה is unique that the מעשה מלאכה isn't אסור unless it's performed in the context of particular רשויות.

תלמוד בבלי מסכת שבת דף ו עמוד א "תנו רבנן ארבע רשויות לשבת.... הרי זו רשות לעצמה"

תנו רבנן, ארבע רשויות לשבת: רשות היחיד, ורשות הרבים, וכרמלית. ומקום פטור. ואיזו היא רשות היחיד - חריץ שהוא עמוק עשרה ורחב ארבעה, וכן גדר שהוא גבוה עשרה ורחב ארבעה - זו היא רשות היחיד גמורה. ואיזו היא רשות הרבים - סרטיא ופלטיא גדולה, ומבואות המפולשין זו היא רשות הרבים גמורה. אין מוציאין מרשות היחיד זו לרשות הרבים זו, ואין מכניסין מרשות הרבים זו לרשות היחיד זו; ואם הוציא והכניס, בשוגג - חייב חטאת, במזיד - ענוש כרת, ונסקל. אבל ים ובקעה ואיסטוונית והכרמלית - אינה לא כרשות הרבים ולא כרשות היחיד, ואין נושאין ונותנין בתוכה, ואם נשא ונתן בתוכה - פטור; ואין מוציאין מתוכה לרשות הרבים ולא מרשות הרבים לתוכה, ואין מכניסין מרשות היחיד לתוכה, ולא מתוכה לרשות היחיד, ואם הוציא והכניס - פטור. חצרות של רבים ומבואות שאינן מפולשין, עירבו - מותרין, לא עירבו - אסורים. אדם עומד על האיסקופה, נוטל מבעל הבית ונותן לו, נוטל מעני ונותן לו, ובלבד שלא יטול מבעל הבית ונותן לעני, מעני ונותן לבעל הבית, ואם נטל ונתן - שלשתן פטורים. אחרים אומרים: איסקופה משמשת שתי רשויות, בזמן שהפתח פתוח - כלפנים, פתח נעול - כלחוץ. ואם היתה איסקופה גבוהה עשרה ורחבה ארבעה - הרי זו רשות לעצמה.

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת שבת פרק א

ארבע רשויות לשבת. רשות היחיד. רה"ר. וכרמלית. ומבואות שאינן מפולשין.

תוספתא מסכת שבת (ליברמן) פרק א

הלכה א- ארבע רשויות רשות היחיד ורשות הרבים אי זהו רשות היחיד חריץ שעמוק עשרה ורחב ארבעה וכן גדר שגבוה עשרה ורחב ארבעה זהו רשות היחיד גמורה

הלכה ב- אי זהו רשות הרבים סרטיא ופלטיא גדולה ומבואות המפולשין זו היא רשות הרבים גמורה